

## V

Et Kvarterstid efter var Kapellanen taget af Sted, og Præstegaarden faldt atter tilbage til sin sædvanlige Stilhed og Fred. Frøken Ragnhild gik omkring inde i Dagligstuen og satte iorden for Natten. Hun lukkede det store Flygel, der stod i et Hjørne under en lavrbærkranset Beethoven-Buste, samlede Noderne ind i et Skab og klædede den allerede halvt indslumrede Papegøje lidt i Nakken, inden hun hængte det sorte Klæde over dens Bur. Saa satte hun sig paa sin vante Plads ved Bordet under Lampens søgrønne Silkeskærm og gav sig atter i Færd med sit Stramajbroderi.

Imidlertid havde Provsten stoppet sin Pibe inde hos sig selv og begyndt at vandre frem og tilbage gennem begge Stuerne. Nu og da skottede han hen til Datteren, mens han udstødte svære Røgskyer gennem sin tilspidsede Mund.

Omsider standsede han foran hende og sagde med en noget kunstlet Munterhed:

„Naa, lille Ragnhild! Hvad synes saa egentlig du om vor ny Gæst?“

Den unge Dames Ansigt fik et endnu mere tillukket Udtryk. Spørgsmaalet berørte hende øjensynlig ubehageligt.

„Aa — han gør jo et ganske flinkt Indtryk,“ sagde hun ligegyldigt.

„Ja, ikke sandt? Det forekommer ogsaa mig, at der er en velgørende Umiddelbarhed . . . noget barnlig frisk over ham, hvilket i vore Dage virkelig er en Sjældenhed. Nutildags er unge Mennesker paa tyve Aar jo allerede gamle livstrætte Oldinge . . . Det glæder mig virkelig, Ragnhild, at ogsaa du synes om ham. Han er jo dog fra nu af vor daglige Husfælle.“

Den unge Dames Bryn trak sig sammen.

„Det vigtigste er jo,“ sagde hun kort, „om han har de rette Evner til sin Gerning; det vil jo nu vise sig.“

„Naturligvis! Naturligvis!“ udbrød Provsten og fortsatte sin Gang over Gulvet. „Deri er jeg ganske enig med dig — ganske enig! — — Hm! — — Naa!“ — afbrød han sig selv, idet han